

μεγκ, θείον πρωτοφανές . . . ω μῆτερ, εἰδὸν ἄγγελον ἐλαφρῶς ἐν τῷ σέρι ἐπαιωρούμενον, οὐ καὶ χρυσώδης αἴγλη περιχυθεῖσα ἐφώτισε τὴν ζοφερὰν τῆς θυέλλης σκοτίαν καὶ ἡ εὐρεῖα χιονόλευκος πτέρυξ, ὃι πτελζομένη μεθ' ἡσύχου θροῦ; ἐπράχυνε τοὺς ὁισθοῦντας ἀνέμους, κατεσίγατε τὸ φρυκττὸν σῶμα ἐσκίσετε στοργικῶς τὸ δεινοπαθές μου σκάφος καὶ διέχυσε τὴν ἵλαρὰν αἰθρίαν, τὴν γαλήνην τὴν ζελδωρον.

Καὶ αἱρηντος ὑψώσας ἐκ δευτέρου τὸ βλέμμα οὐδένα ἔτι εὑροῦ ὁ οὐρανόπεμπτος ἄγγελος ὁ κοπάσας τὸν σάλον ἐπτερύγισε καὶ πάλιν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐξακολουθήσας δὲ εἶτα τὸν πλοῦν, μῆτερ, ἐφθισα ἥδη πρὸς σὲ ἐν τῇ σεληνοφεγγεῖ νυκτί. Μῆτερ, ὁ φύλακ ἐκείνος ἄγγελος ἐπέμφθη, εἰμὶ βέβαιος, κατὰ παράληπτον ἀγίαν τῆς Ἀειπαρθένου· εὐχαριστήσω μεν αὐτῇ ἀπὸ βέθους ψυχῆς!

Ἡ μῆτηρ μετὰ τοῦ οὗν ἀνταλλάξαντες ἔν ἔτι φίλημα, ὑπερβαίνουσι τὸν οὐδὸν τοῦ λευκοῦ οἰκίσκου καὶ μετὰ βραχεῖαν στιγμὴν ἐν ἡ ἀσκεπεῖς γονυκλίνουσιν ἀμφότεροι πρὸ τοῦ ἀργυροστεφάνου τῆς Παρθένου εἰκόνισματος, ἡ μῆτηρ γῆθοσύνως μιμησκομένη τῶν ιερῶν ἀκτίνων, οἵ, δίκην εὐχαρῶν ὑποσχέσεων, τὸ βλέμμα Ἐκείνης τῇ ἐπέτειλε πρότερον, λέγει μετὰ θερμῆς παλλομένης φωνῆς:

Χρυσᾶν Μητέρα τοῦ Θεοῦ! κάθε μητέρα μαύρη πῶχει παιδὶ στὶν ξεντειὰ καὶ κλαίει ἐρυμωμένη, δῶσε, ἀνέλπιστα καὶ αὐτὴν τάγαπτο της ναῦσῃ, καθὼς ἐμένα νὰ χαρῇ καὶ ἐκείνη νὰ καῦμένη! . . .

Χρυσᾶν μου Μαία! πὸ παντοῦ τὴν μαύρην ἀπί τοῦ διῶρχεν! γένουν γαλλίνης ἔσαστεριὰ ἢ δροσερὸ ἀγέρι, φούσκων ἀγάλι τὰ πανγά, τὸ καραβάκι σποῶχνε ὅποῦ ἐτὴν μάνα του παιδὶ ξεντεμένο φέρει!

Χρυσᾶν λαμπάδα, Παναγιά, ἐμπρός Σου θὲ ν' ἀνάψω δοσοῦ ταέρι τῆς αὐγῆς ποτὲ νὰ μὴν τὴν σβύνῃ καὶ τὸ λιβάνι τ' ἀγιο ὅποῦ θὰ μοσχοκάψω ἐτὸ θυμιατῆρι τῆς καρδιᾶς θὰ ήν Εὐγνωμοδύνη!

Χρυσᾶν λαμπάδα, Παναγιά, ἐμπρός Σου θὲ ν' ἀνάψω ποὺ καὶ ὁ λαμπρός Αὔγεοινός τὸ φῶς της νὰ ζηλεύῃ καὶ ἐπάνω τὸ τὸν Εἰκόνα Σου τὴν ἄγια θὰ γράψω: «Οποιος ζητεῖ παρηγορὰ ἐδῶ νὰ τὴν γυρεύῃ! . . .».

Δ'.

Ἡ νῦν ὑποχωρεῖ, ὁ αἰθήρ πορφύροιται εἰς τὴν φαιδρὸν τῆς Ἡοῦς προσπέλασιν ἢ δὲ ἐλάσιτρα Φοίβη λευκάζουσα ἥδη ἐπιρρίπτει τὴν ἐσχάτην αὐτῆς ἄχρουν ἀκτεῖνα ἐπὶ τῆς γονυκλίνους ἐτεμυχόδος ἡς οἱ ἐσχάται φθόγγοι, συνενωθέντες μετὰ τῆς ἀγίας φύλακος τῆς πρώτης ἐν τῷ ἄλσει ἀφυπνωθείσης φιλοριήλαχε, ἀνέρχονται ταχεῖς πρὸς τὸν οὐρανόν. Μένουσιν ἔτι ἐκείνοις ἐν τῇ αὐτῇ στάσει ὑπὸ τὸ κράτος ιερᾶς ἡδονῆς, μὴ τολμῶντες ἵνα ἀτενίσωσιν ἀλλήλους μὴ ἀπολέσωσιν τὴν ἀγίαν ἐκείνην ἔκστασιν. . . Τέλος, ύψοδοι τὸ βλέμμα καὶ νῦν προσβλέπει αὐτούς. . .

Οἱ ἀργυροῦς λύγνοις, λιπέλαιος ἥδη, τρίζει μικρὸν καὶ θαμβοῦται ὑπὸ τὴν πρώτην χρυσῆν τοῦ ἥλιου μαρμαρυγὴν ἀπλέτως διὰ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος εἰσέλουσκαν· ταύτοχρόνως ἐλαφρὸς θροῦς ὥστε ἀέρος βικιστέρον πνεῦμα, ἐκχεῖται ἐπὶ τῆς ῥοδοστεφάνου τοῦ οἰκίσκου στέγης· εἶναι ἡ πτέρυξ τοῦ ἀσφράτου φύλακος ἄγγέλου ἐκείνου, δοτὶς μάρτυς ἥδη παραστὰς τῆς τρισολίτιας μητρὸς καὶ υἱοῦ περιπτύξεως ἀπέρχεται ἐν ἄγγελη τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν πρὸς τὸν πέμψαντα αὐτὸν Ἀνακτὰ τοῦ ὄρχου καὶ ἀσφράτου κόσμου Θεὸν καὶ τὴν σεπτὴν Βατσιλίδα τῆς Ἐδέμη, τῆς Παναγίαν Ἐκείνου Μητέρα.

ΧΟΡΝΗΔΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ θάλαμον ἐκείνον, μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ὥφειλε μᾶλλον νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ καγένα, καὶ κατ' εὐθείαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς προκαταλήψεως, ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῶν βράχων. Ἐγίνωσκεν ὅτι ὑπὸ τὰ βλέμματα ἐκείνων, οὓς ἡγέπει τὸ ἀποφασιστικότης αὐτῆς θὰ καθίστατο χαλαρός, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡνὶ ἡκουεν ἐγειρομένη τοῦ ὄπου ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἐτὶ αὐτῆς ἡλικίας, θὰ ἐτέρκττε καὶ θὰ ἐξεμηδένιζεν αὐτήν. 'Αλλ' ἀφ' ἐτέρου σκληρὸν θὰ ἥτο νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ οὐτως ἀποτόμως, ἐὰν δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀσπασμός, δην θὰ ἔδιδεν αὐτῇ θὰ καθίστα αὐτὴν ἡττον ἀποφασιστικήν, τούλαχιστον θὰ διετήρει ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς τὸ ἄρωμα τῆς θωπείας αὐτοῦ καὶ τὴν παρήγορον ιδέαν ὅτι ἐπὶ στιγμής τινας διετέλεσεν ἐν ἀγάπῃ ἀγκαπώσῃ αὐτήν.

'Αλλὰ μὴ τοι ἡ μῆτηρ αὐτῆς δὲν ἐσκοπεῖ νὰ ἔλθῃ, ως ἐπράττει καθ' ἐκάστην πρωίαν; 'Ενόμιζεν ὅτι ἡ ὥρα δὲν προύχωρει. 'Ἐχει μὴ ἐφοβεῖτο γὰρ γεννήσης ὑπονοίας μεταλλάξσουσα ἐξεις ἀπὸ μακροῦ ἀποδεκτὰς γενομένας, θὰ ἔσπευδεν ἐκείνη πρὸς συνάντησιν τῆς μητρός. 'Εκαστον τῶν παρερχομένων λεπτῶν ἐφαίνετο αὐτῇ ὀλόκληρος αἰών. 'Ηδη ὅτε μόνον νὰ περιμείνῃ εἶχεν, ἐθεώρει πόνον παρερχόμενον γρόνον ως μάτην χανόμενον διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆς.

'Ἐπι τέλους ἡκουετο τὸ κρότον τῆς κλειδωνιᾶς τοῦ θαλάμου τῶν γονέων αὐτῆς καὶ ἐν τῷ διαδρόμῳ τὸν ἥχον τῶν βημάτων τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Μολονότι δὲν ἦτο σύνηθες νὰ ὄμιλῃ αὐτῷ πρωτη ἐκείνη καθ' ἧν στιγμὴν ἀπήρχετο εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν ἥδυνθη οὐσιας ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν, ἡτις ὅθει αὐτῇ πρὸς αὐτὸν, ἐφ' ὃ ἡνοίτε τὴν θύραν.

— Τόσον ἐνωρίς ἐξέπνυντες καὶ ἐγεδύθης; εἰπεν δ

* Ηδη ἀριθ. 28, σελ. 549-551.

κ. Καπέλ ἀσπαζόμενος αὐτήν. Καὶ ὅμως ὁ καιρὸς δὲν εἶναι εὔχριστος.

Δέν ἡδυνθή ἔκεινη ν' ἀπαντήσῃ τίποτε κατάληλον ἀλλ' ἢ νὰ εἴπῃ μόνον τοὺς ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς λόγους ὅσφι καὶ οἵστιν ἀνόητοι.

— Θὰ ἔλθετε εἰς τὸ πρόγευμα;

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐπικνέθω;

— Λοιπὸν θὰ ἐπικνέθετε;

— Βεβαιώτατα.

Καὶ ἀπειπακρύθη χωρὶς ἡ χειρ τῆς Σωσάννης, ἡ ὥποια ἐκράτει τὴν ἴδιαν του νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν κρατήσῃ.

Μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς καὶ ἡ-κούσθη βηματισμὸς ἐλλαρότερος ἐπὶ τοῦ διαδρόμου. Ἡτο ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν ἡ μήτηρ εἰσήρχετο εἰς τὸ θάλαμον αὐτῆς, ἔχουσα ἐπὶ τῶν χειλέων πάντοτε τὰς αὐτὰς ἑρωτήσεις ἐκάστης πρωίας, αἱ ὥποιαι ἀπὸ τίνος καιροῦ ήσαν ἐπὶ τοσοῦτον μεσταὶ ἀγωνίας καὶ ἀνησυχίας.

— Πῶς εἰστι; ἐκοιμήθης καλά; Πλησίασε ὀλίγον νὰ σὲ ἵδω καλά;

“Οταν ἡ μήτηρ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἡ Σωσάννη, ἐπειδὴ ἔτρεμον αἱ κνημαι αὐτῆς, δὲν ἡδυνθή γὰρ συγκρατήσῃ ἑαυτήν, παραφρεομένη δὲ ὑπὸ τῶν βρυνουσῶν αὐτὴν σκέψειν ἀνέκραχεν.

— Μητέρα!

Ἐνγκαλισθή τότε τὴν μητέρα αὐτῆς, ἡτις δὲν ἔξεπλήγη ποσῷ ἐκ τοιαύτης διαχύσεως ἀγκάπης, ἡ ὥποια, ἐπὶ τέλους, ἥτο σύμφωνος πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

— Διατί εἰστι ἐνδεδυμένη ἀπὸ τώρα; ἡρώτησε.

— Διότι ἔξυπνησκ πολὺ ἐνωρίες.

“Ηρέκατο τότε συνδιλέξεις ὡς καθ' ἐκάστην πρωίαν. Ἀλλ' ἡ Σωσάνη ἡ ὥποια ἡσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτῆς ἀναλυομένην ἐξ ἀγκάπης καὶ ὠθουμένην ὑπὸ τρυφερότητος, δὲν ἡδύνατο νὰ περιωρισθῇ εἰς τὰ καρδιμεριὰ συνήθη ἀντικείμενα συνδιλέξεως, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡσπάζετο τὴν χειρα τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἥτις ἐκράτει ἐν ταῖς ἑαυταῖς, ἔξαίφνης δὲ ἀνεν λόγου καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ προκαλέσῃ τὴν ἔκφρασιν ἀνέκραχε.

— Μητέρα, ἔχων ἡξευρες πόσον σὲ ἀγαπῶ!

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, ἔχων ἡξευρες πόσον μὲ καθιστᾶς εὐτυχῆ!

Κατὰ τοιαύτην στιγμήν, ὅτε τοσκύτην ὑφίστατο πικρίαν καὶ λύπην διότι θὰ ἐγκατελίμπανε τὴν μητέρα αὐτῆς, προξενοῦσκ συνέμα αὐτῇ ἀνίστον πληγήν, ἡ ἔκφρασις αὐτῇ ἥτο τρομερή. Καὶ ὅμως κατώρθωσε νὰ φρνῇ ἀδιέφορος.

— Αλήθεια μητέρα; ὑπῆρξε λοιπὸν πολὺ καλὴ γάγατη;

— Ναι, κόρη μου.

— Πάντοτε;

— Πάντοτε, ναί.

— Δέν ἐνθυμεῖσαι νὰ σὲ ἐλύπησα ποτέ... σο-
βαρῶς;

— Ποτέ.

— Εἶσαι βεβαία;

— Βεβαιωτάτη.

— Σᾶς ἐρωτῶ διότι ἔχω σὲ ἐλύπησα ποτέ ἐσκό-
πευον νὰ σὲ ζητήσω συγγνώμην, θὰ μὲ συνεχώρεις,
αἱ, μητέρα; Δέν εἶναι ἀληθέες;

Ἐθεώρει λίγαν παρήγορον ν' ἀφήσῃ ἀνάμνησιν ἀ-
γνήν καὶ καλήν, μπερηρχευομένη διότι ἡκουεν ὅτι
ἔπραξε τὸ καθηκον αὐτῆς ὡς θυγάτηρ. Η συγκίνη-
σις αὐτῆς ἥτις τόσον ζωηρὰ ὥστε ἐλησμόνησεν ὅλον
τὸ ἐπικινδυνον τῶν λόγων αὐτῆς τούτων τῶν ὄποιων
ἀργότερον θὰ ἀνεμψανήσκετο ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ἐνόμι-
ζεν ὅτι θὰ συνεχωρείτο τὸ ἀμέρτημα αὐτῆς, ἀπο-
λαύουσαν δὲν ταύτης τῆς μύστης χαρᾶς τοῦ ν' ἀπο-
θάνη ἐν εἰρήνῃ φέρουσα τὴν εὐλογίαν ἔκεινων, οὓς
ἡγάπησεν. Ἐνόμιζεν ὅτι καθίστατο ἀγνοτέρα, αι-
φνης δὲ τότε ἤρξατο διερωτωμένη ἔχων μὴ μπῆρξεν
ἄδικος καὶ ἀδίκως σκληρὰ πρὸς τὸν Κάμιλον.

Πρὸς τὶ ἔστειλε τὴν ἐπιστολὴν ἔκεινη.

Ἐνόμισεν ὅτι ἀγέρωχόν τι ἔπραξε καὶ ὑψηλὸν
γράφουσα κατῷ ὅτι «κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς
τοῦ βίου του ἀποθανεῖ τις γεννιόφρων». Καὶ ἥδη ἡ
γεννιόφροσύνη αὐτῆτο ἐπὶ τῇ ὄποικῃ ἐκαυχήθη κατ'
ἀρχὰς χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ αὐτήν, ἐγεννᾶτο ἐν τῇ καρ-
διᾷ αὐτῆς καὶ ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀξιόποιον διότι ἐβα-
σάνισε τὸν Κάμιλον ὅπως ἀνακουφισθῇ ἔκεινη.

Πράγματι ἡ ἀνακούφισις αὐτῆτο ἥτο, καὶ ἥτο
πράγματι μηδαμινή, ἡ δὲ ἐπιστολὴ ἔκεινη προύξενει
αὐτῇ μᾶλλον δυσθυμίαν. Ἐφοβεῖτο μὴ ἐκείνος διε-
τήρει ἐν ἔκατῳ τὴν θυγάτηραν καὶ καυστικὴν ἀνά-
μνησιν ὅτι ἀπώλεσε τὸ ἐντελές ἔκεινο ὅν, ὅπερ ἡ-
δύνατο νὰ προξενήσῃ τελείων τὴν εύημερίαν αὐτῶν.
Ἀκοιδῶς ὅμως ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἔκεινη δέν εἶχε δε-
χθῆ ποσῶς τὸ ἐντελές ἔκεινο ὅν, ἡ δὲ μπερηρχευει
αὐτῆς ὡς καὶ ἡ ἀκαταδεξία θὰ προύξενη σκε-
βαίνως αἰώνιως αἰμάσσουσαν πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν
τοῦ νέου ἔκεινου διτις εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου ἀφοισιθῆ
εἰς αὐτήν. Τίς εἰδε. Πιθανὸν ἀλλη γυνὴ ἥττον ζωη-
ρά, ταπεινωτέρα, μᾶλλον εὐπειθής καὶ ἐρῶσα θὰ ἔ-
φερε πιθανῶς παρηγορίαν εἰς τὸν τεθλιμμένον καὶ θὰ
ἔηρφαντε τὴν ἀνάμνησιν τῆς τεθνηκίας καὶ τότε
θὰ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι γεννιέις μπερηρχονος μὴ
χουσα ἐμπιστοσύνην καὶ κρυψίνους δέν εἶναι πρωρι-
σμένη νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὸν ἀγαπῶντα ἀνδρα.

Εὔρισκεν ὅλως σκληρὸν καὶ δέν ἥθελε νὰ λεγθῇ
ὅτι ὁ Κάμιλος ἥτο δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ μιᾷ τῶν
ἥμερῶν ὀλιγώτερον, ἡ ὅτι ἥτο δυνατὸν νὰ μὴ τὴν θυ-
μάσῃ, νὰ μὴ τὴν θεωρῇ πλέον ὡς θαῦμα θαυμάτων,
αὐτὴν τὴν θεότητα, τὸ ἰδεῶδες. “Α! πρὸς τὶ ἔθελου-
σίως νὰ ἀμαρώσῃ τὴν ἀνάμνησιν, ἥτις θὰ κατελέμ-
πανεν, καὶ πρὸς τὶ νὰ μὴ καταβάλῃ πάσσαν προσ-
πάθειαν, ὅπως περὶ τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς καταλείπῃ
σηματα, τοιοῦτον ὥστε νὰ προφέρεται μετάσεισθαι σου εὐ-
μενοῦς. Εἰχε συμφωνήσει μετά τῆς μητρὸς αὐτῆς ὅτι
θὰ ἀνήρχοντο εἰς Φλαμμαμβέλην ὅμοι πρὸ τοῦ προ-
γέματος, ἔκεινη ὅμως διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκδρομὴν

έλαθεν ώς πρόσκομπα τὴν βροχὴν καὶ ἅμα ὡς ἡ μάτηρ αὐτῆς ἀνεχώρησε ἐκάθισε παρὰ τὴν τρίπεζαν ὅπως γράψῃ δευτέρουν ἐπιστολήν πρὸς τὸ Κάμιλλον. Όταν χρυδρόμος μάνον περὶ μεσημβρίαν ἐλάμβανε ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου ἀπαξ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὁρῶν, τὰς εἰς αὐτὸν ριφέσας ἐπιστολάς. Εἶχε λοιπὸν ἀπαντα τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως γράψῃ δευτέραν ἐπιστολήν, ὅπως ρίψῃ αὐτὴν παρὰ τὴν ἄλλην καὶ οὕτω ὁ Κάμιλλος λάβῃ ἀμφοτέρας ταύτοχρόνως. Έναν δὲ κατώρθου ν' ἀπαλεῖψῃ ὅλοσχερῶς τὸ κακόν, ὅπερ προὔγενησεν ἐκείνῳ καὶ ἔκτη, θὺ μετέοντας αὐτὸν καὶ θὺ τὸ ἐπανώρθου. Τῇ φορᾷ ταύτη δὲν ἐσκέφθη ἐπὶ μακρόν, αἱ λέξεις ἀνήρχοντο ἐκ τῆς καρδίας ἀμέσως εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἔγραψεν αὐτὰς τοιαύτας οἷς ήρχοντο αὐτῇ, μετ' ἀσυναρτήτου ἀφθονίας.

«Κάμιλλε συγγράμμην. Τόσον ὑπέφερε! Δέν εἶναι ἀληθὲς ὅτι μόνην αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν θὺ κρατήσῃς; Ή ἄλλη δὲν προέρχεται ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκ δυστυχοῦς φρενοθλαβοῦς καὶ ἐπομένως τὴν ἀποκρύπτω. Οχι, δὲν σὲ κατηγορῶ, οχι, δὲν εἰσαι αἵτια τοῦ θυνάτου μου, ἐγὼ μόνη θέλω ν' ἀποθένω, τοῦτο δὲ διστὶ ἐξέθρεψε τὴν πειθαρίαν μου ἥλικιαν καὶ τὴν νεότητά μου δι' ἐλπίδων τὰς ὅποιας δὲν δύναμαι νὰ θυσίασω, αἱ ὄποιαὶ εἰναι συμφυεῖς ἐμοὶ, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται η ἀξιοπρέπεια καὶ η ἡτούχια μου. Διὰ τοῦτο ἀρνοῦμαι τὴν ὑπαρξίαν, τὴν ὄποιαν μοὶ προσφέρεις, οὐχὶ δὲ ἐξ ἀκαταδεξίας η ἐξ ἐλλείψεως ἔρωτος. Σὲ ἀγαπῶ, καλέ μου ἔγγειε, ἀλλὰ ἡξεύρεις καὶ σὺ ὅτι νεᾶνις ὡς ἐγὼ η πρέπει νὰ θριαμβεύσῃ η νὰ ἐξαφνισθῇ. Ἐγὼ ἔξαφανίζομαι, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ γοργάτερον καὶ τὸ ἡττὸν θλιβερὸν η τὸ κακῶς ζῆν.

«Μὴ ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς ἀγάπης μου, Κάμιλλέ μου. Μετέ τινας ὥρας θὺ ἔχω ἀποχαιρετίσῃ πάντας: τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, σέ. Σοὶ ὄρκιζομαι ὅτι τὴν ἀνάμνησίν σου θὺ δικτηρῶ ζῶσαν τόσον ὅσον καὶ τῶν γονέων μου, τόσον ζωηρὸν ὅσον δύναμαι νὰ ποθήσῃς—ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Πόσον μὲ ἡγάπησας! Ενῷ σοὶ γράψω, βλέπω πρὸ ἐμοῦ ὅρθουμένην ὡς ἐκ μαγείας τὴν εἰκόναν τῶν εὔτυχῶν ἡμῶν ὥρῶν. Εσο μπεοήφανος Κάμιλλε, διστὶ μὲ κατέστησες εὔτυχη, μὲ ἐμαγνήτισες, μὲ ὑπέταξες καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου, μπὸ τὸ βλέμμα του ἡσθάνθην χαράν ἀπερίγραπτον, θεῖαν. Καὶ ἥδη τόσον πλησίον τοῦ θυνάτου εὑρισκούμενη ὑφίσταμαι εἰσέτι τὰς ἡδύτητας τῆς θαλπερᾶς ἀτμοσφαίρας δι' ης περιέβαλλέ με ὁ ἔρως σου. Τί σημαίνει τὸ ὀλιγοχρόνιον τῶν ὥρῶν ἐκείνων; Τὸ κύριον εἶναι νὰ γνωρίσῃ τις τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ταύτην, σὺ μοὶ παρέσχεις!

«Καὶ ἥδη θὺ ἀνεγνώριζες τὴν Σωσάννην σου, ἐάν σοι ἀπηθύνα παράκλησίν τινα; Καὶ ὅμως ἐκείνη ἔρχεται νὰ σὲ παρακαλέσῃ, νὰ σὲ ἐκλιπαρήσῃ ὅπως κρατήσῃς αἰωνίαν πίστιν εἰς τὴν ἔρωμένην σου καὶ εἰς τὸ τέκνον σου. Αγάπη καὶ τοὺς μακρόθεν θανόντας, ωσεὶ ἐκάθηντο παρὰ σοὶ λατρεύοντές σε. Ω! Κάμιλλε, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἐκλιπαρῶ μετὰ πόνου δὲν πρέπει ὅμως οὐδέποτε νὰ ἔξαλειψῃ η καὶ

ἀπομακρυνθῇ μόνον τῆς μνήμης σου η ἀνάμνησις στιγμῶν τινῶν καὶ η εἰκὼν τῆς Σωσάννης σου! Θέλω, τουτέστιν ἐπιθυμῶ, ἵνα η καρδία σου πάλλῃ ὅπως τῇ ἐπιούσῃ τῶν καλλιτέρων νυκτῶν, ἀς δινήθομεν ὅμοι, ὅτε, μετὰ ἐν ἔτος η μετὰ δέκα θὺ ἀναμνησθῆς τῆς ἀγάπης ἡμῶν. Δέν θ' ἀγαπήσῃς πλέον. Διότι οὐδεμία γυνὴ θὺ δυνηθῇ νὰ σοὶ παρέσχῃ συγκίνησιν ὅμοιαν τῆς ἐμῆς. Θὺ ζήσῃς ἀνενθεών, μεμονωμένος. Τοιαύτη εἶναι η εὐχή μου. Μὴ ἔχῃς πλέον οὔτε φιλοδοξίαν τινα, οὔτε εὐχήν. Μὴ νυμφεύθῃς ποτέ, οὔτε νὰ τραπῆς ὅμως ἐπὶ δικαιεδόσεις. Φύλαξε σεκυτὸν δικ τὴν Σωσάννην, τοιοῦτον, οὗτος ησο ὅταν τὸ πρῶτον ἥλθεις πρὸς ἐμέ.

«Αλλως τε, ἔχεις ἐδῶ καθήκοντα καὶ σὲ ἐπιφορτίζω δι' ἐντολῆς ιερᾶς. Ν' ἀφοσιωθῆς εἰς τὴν μητέρα μου. Μή τοι δὲν ἀφήρεσας ἀπ' αὐτῆς τὴν θυγατέρα της; Απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γὰρ τὴν ἐπισκέπτεσαι καὶ νὰ συνδικαλέγεσθε περὶ ἐμοῦ. Νὰ προσπάθῃς νὰ ἐλαχρύνῃς τὴν θλιψίν της καὶ ἀν δὲν τὸ κατορθῆς νὰ συγκλαίῃς μετ' αὐτῆς. Πρὸ πάντων ὅμως ώμιλει αὐτὴν περὶ ἐμοῦ διὰ μακρῶν, διότι νομίζω ὅτι τίποτε δὲν θὰ τῆς εἶναι καλλίτερον. Προσπάθει νὰ προκαλῆς παρ' αὐτῆς ἐκχύσεις ψυχῆς, νὰ ὅμιλῃ ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ νὰ ἀκροῦσαι αὐτῆς μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας. Είτα νὰ τῇ εἰπῆς δι', τι περὶ αὐτῆς σοὶ ἔλεγον, πόσον τὴν ἀγάπων, ὃποιαὶ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης είχον γεννήσει ἐν ἐμοὶ αἱ περιποίησεις καὶ αἱ θωπεῖκι αὐτῆς. Τέλος, προσπάθει, ἐφεύρισκε πάν δι', τι θέλεις διὰ νὰ ἐπουλώσῃς τὰς πληγάδες θὺ τὴν προζενήσω εἰς τρόπον ὥστε η μάτηρ μου νὰ γείνῃ ὀλίγον καὶ ιδικὴ σου μάτηρ. Προσπάθησον νὰ τῇ παρέσχῃς τὴν ίδεαν ὅτι ἀπομένει αὐτῇ ἐν τέκνον, καὶ ὅτι μετὰ σοῦ δὲν θὰ μείνῃ ποτὲ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, ἐάν δέ ποτε ὁ πατέρας μου ἐκλίπη, προστάτευσον καὶ ἐνίσχυσον αὐτὴν ὡς καλός οὐρά.

«Οίχι τηςικάρδιοι συστάσεις καὶ παρακλήσεις, πτωχὴ καρδία μου! Αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν λίαν καταβεβλημένην· νομίζω ὅτι εἴμαι μεγάλη ἔνοχος δραπετεύουσα τοιουτοτρόπως ἐκ τοῦ κόσμου, ἀντὶ νὰ ταπεινωθῶ καὶ νὰ ὑπομείνω γενναίως τὴν κατάρευσιν τῆς οὐρηροφνίας μου. Άλλα, τι ν' σ' εἴπω; Επάλιαισα καὶ κατενικήθην. Θὺ οὐρέφερον πολλά.

«Σοὶ στέλλω λοιπὸν δριστικὸν ἀποχαιρετισμόν. Οὐδεμίαν ἄλλην ἐξ ἐμοῦ θὺ λάβῃς ἐπιστολὴν ἀσπασμόν. Τὴν ἐσπέραν ταύτην περὶ τὴν ἔκτην ὥραν θὺ διοληθήσῃς εἰς τὸ κενὸν καὶ θὺ κλείσω τὰ βλέφαρα διὰ παντός. Νομίζω ὅτι θὺ ἔχω θάρρος κατὰ τὴν ψυχολογικὴν στιγμήν. Εχω ὅμως μίαν καὶ μόνην ἀνησυχίαν καὶ ἀδυναμίαν, μὴ δὲν ἐκριθῶ ἀμέσως ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐπομένως ὑποστῇ ἀλλοίωσιν η μορφή μου. Εάν συμβῇ τοῦτο μὴ μὲ ἀτενίσῃς, ἀλλὰ διατήρησον πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν σου τὴν ἀνάμνησίν μου, οὐαὶ ἡμην ὅταν μ' ἔθαύμαζες. Εάγω ὅμως, τούναντίον, δέν εἴμαι πολὺ δύσμορφος, τότε ἀσπασόν με.

« Τγείσινε διὰ παντός, Κέριλλέ μου. Σὲ εὐχαριστῶ διύτι μὲ νήγκησες τόσον περιπαθῶς. Σοὶ ὄφελω τὰς ὠραιοτέρας στιγμὰς τοῦ βίου μου. Μὴ λειτουργεῖς τοῦτο. Θὰ σοὶ προξενήσῃ καλόν.

« Τγείσινε! Τὰς γραμμὰς ταύτας τὰς ἡσπάσθην. Πρέξον καὶ σὺ τὸ χύτὸν ὅπως τοιουτορόπως εἰσπνεύσῃς τὴν τελευταίαν πνοήν τῆς σῆς

Σωδάννης.

(Άκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ελληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 10 μαΐου.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Ἀν. Χροστίδου, ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῶν δύο προτέρων συνεδριῶν καὶ ἀνακοινοῦται περὶ πολὺς τῆς ἀλληλογραφίας. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Ματθαῖος Παρανίκας ἀναγινώσκει λεπτομερεστάτην βιογραφίαν τοῦ δειμυνόστου ποιητοῦ Ἡλιού Τανταλίδου.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀοιδίμου κ. Ι. Τανταλίδης ἐκφράζει εὐχαριστίας τῷ τε Συλλόγῳ καὶ τῷ βιογράφῳ καὶ ἀνακοινοῦται τινὰ ἐπίσης περὶ τοῦ ποιητοῦ.

Τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ σαββάτου ἐγένετο ἕκτακτος συνεδρία πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς κρίσεως τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ὑποβληθέντων τῷ Καραπανείῳ ἀγῶνι πονημάτων· τὰ κατ' αὐτὴν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Σύμμερον κυριακὴν, 16 μεδοῦντος, τῇ 2 μ.μ. ὥρᾳ, ἐπεύλογοῦντος τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Ή', συνοδευούμενου ὑπὸ τῶν σεβ. ἀρχιερέων, ἔται ἢ ΛΒ' ἐπέτειος πανηγυριοῖς τοῦ ἀνωτάτου τουτού· ἐπιστημονικοῦ ἰδρύματος. Κατ' αὐτὴν ὁ μὲν τέως πρόδεδρος κ. Α. Χροστίδης ἀναγνώσθεται ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ ληξιαν συλλογικὸν ἔτος πεπραγμένων τῷ Συλλόγῳ, ὁ δὲ νέος πρόεδρος κ. Δημ. Μαλιάδης πραγματείαν «περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς στωικῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τοῦ φωματικοῦ Δικαίου».

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

Γαλλικὴ Ακαδημία.

Συνεδρία τῆς 30 ἀπριλίου.

Προεδρεύοντος τοῦ προέδρου Φραγκίσκου Σορρέο, μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν προσφορῶν τῶν βιβλίων ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ κ. Legouvé ἔκθεσις περὶ τῶν διαγωνισμάτων Guizot καὶ Halphen, καθ' ἣν ἡ Ακαδημία ἀπονέμει τὸ βραβεῖον Guizot (3000 φρ.) τῷ κ. Joseph Fabre ἐπὶ τῷ συγγράμματι αὗτοῦ *le Mois de Jeanne d'Arc*, τὸ δὲ βραβεῖον Halphen (1500

φρ.) τῷ συγγράμματι: *le Duc de Nivernais et la Fn du dix-huitième siècle*, εἰς δύω τόμους, ὑπὸ Λουκιανοῦ Perey.

Ἄκολουθως ψηφίζει τὰ συμπεράσματα τῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. Gréard περὶ τῶν διαγωνισμάτων Bordin καὶ Marcellin Guérin. Έκ τῶν διὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀπονεμηθέντων βραβείων σημειώνεται ἐκ τῶν τοῦ Guérin τὸ τῷ κ. Paul Descharmes ἐπὶ τῷ συγγράμματι αὗτοῦ *Euripide et l'esprit de son théâtre*, φρ. 1500, τῷ κ. Gidel ἐπὶ τῇ *Histoire de la littérature française*, φρ. 1000, καὶ τῷ Victor Fournel, *le théâtre au dix-septième siècle, la comédie*, φρ. 1000.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΤΟ ΕΝ ΙΡΕΣΙΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ.—*Ἀνακοίνωσις τοῦ κ. P. Brouardel τῆς τὴν ἐν Παρισίος Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν.—Περιήληψης τῆς συνεδριογραφίας συμβάτων.—ΧΡΟΝΙΚΑ.—Μετεωρολογίας Λεκτίνων τοῦ μηνὸς Απριλίου.—Η ἀσθητική τοῦ 1893.*

Ο κ. P. Brouardel, μέλος τοῦ ινστιτούτου, ἀποσταλεῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως μετὰ τῶν κ. Barrère καὶ Proust ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἐν τῷ διεθνεῖ ὑγειονομικῷ Συνεδρίῳ τῆς 27/11 μαρτίου μέχρι τῆς 3/12 ἀπριλίου ἐ. ἔ., ἀνεκοινώσατο τῷ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 8 μαΐου, τὰ κύρια δρυθρά τῆς συνεδριογραφίας κατὰ τὴν 3/12 ἀπριλίου συμβάσεως πρὸς προφύλαξιν τῆς δημοσίας ὑγείας ἐν περιπτώσει χολερικῆς ἐπιδημίας, ἀνευ ἐπιβολῆς ἀνωφελῶν (κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Συνεδρίου) κωδικών των εἰς τε τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς καὶ τὴν κίνησιν τῶν ταξειδιωτῶν.

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης μανθάνομεν ὅτι ὁ αὐτὸς κ. Brouardel ἀνεκοινώσατο τῷ Ἀκαδημίᾳ πέρισσιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Βενετίᾳ συγκλονθέντος διεθνοῦς ὑγειονομικοῦ Συνεδρίου κατὰ ίανουαρίου τοῦ 1892 ἀποδεκτὰ γενόμενα, διτια σύμμερον ἐφημορδόθησαν ὑπὸ πασῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν δινάμεων, ὅτι δὲ κατὰ τὸ συνέδριον ἐκεῖνο οἱ γάλλοι ἀντιπρόσωποι ἐπέτυχον νὰ γείνωσι παραδεκτὰ διὰ τὸ Σονέζ τὰ ὑπὸ τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς (*Comité d'hygiène*) ἀπὸ δικτατίας ἐν κρίσει, πτοι τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπὸ αἰώνων ἐθαρμοζόμενου συστήματος τῶν καθάρεων, συστήματος ὃ περὶ κοίνεται καταθλιπτικὸν καὶ ἀδεβαίως τελεθρόφορον, δι' ἑτέρους ταχυτέρους καὶ βεβαιοτέρους, ἀπολυματινούμενων διὰ μηχανημάτων πεπιεσμένου ἀπομονωτικῶν τῶν ρυπαρῶν πανικῶν, τῶν ἐπιπλων, τῶν μεμονωθεμένων ἐνδυμάτων καὶ τῶν πλοίων ἢ μερῶν τοῦ πλοίου τῶν προσβληθέντων ὑπὸ τοῦ μολύσματος, ὅτι δὲ ἡ ἐν Βενετίᾳ ἐπιτυχία ἐνεθάρσουνε τὴν Αύστροσυγγαρίαν νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν νέας ἀναδόγου συνδιασκέψεως. Ἀλλὰ τὴν φοράν ταύτην δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ τοῦ καθορισμοῦ μέτρων συντελεστικῶν πρὸς παρακλησίαν τῆς εἰσόδου τῆς κολέρας ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν βέτρων, ἀτινα δέον νὰ ἐφαρμοσθῶσιν κατὰ τὴν μεταφοράν τῶν ταξειδιωτῶν καὶ τῶν ἐμπορευμάτων πρὸς προφύλαξιν τῶν ἐπι-